

Rolnummer 4490
Arrest nr. 115/2009 van 16 juli 2009

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag over artikel 42, § 3, van de wet van 27 april 2007 betreffende de hervorming van de echtscheiding, gesteld door de Rechtbank van eerste aanleg te Namen.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters M. Melchior en M. Bossuyt, en de rechters P. Martens, R. Henneuse, E. De Groot, L. Lavrysen, A. Alen, J.-P. Snappe, J.-P. Moerman, E. Derycke, J. Spreutels en T. Merckx-Van Goey, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter M. Melchior,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. *Onderwerp van de prejudiciële vraag en rechtspleging*

Bij vonnis van 14 januari 2008 in zake M.G. tegen I.J., waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 1 juli 2008, heeft de Rechtbank van eerste aanleg te Namen de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schendt de interpretatie van artikel 42, § 3, van de wet van 27 april 2007 betreffende de hervorming van de echtscheiding volgens welke het recht op levensonderhoud zou worden geregeld bij de oude wet, terwijl de wijze van vaststelling van de genoemde uitkering zou worden geregeld bij de nieuwe wet, de bepalingen van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met de artikelen 6 en/of 14 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, alsmede met artikel 1 van het Eerste Protocol bij het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en met artikel 6.1 en artikel 6.2 van het Verdrag betreffende de Europese Unie ? ».

De Ministerraad heeft een memorie ingediend.

Op de openbare terechtzitting van 28 april 2009 :

- is verschenen : Mr. J. Helson *loco* Mr. J. Bourtembourg, advocaten bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;
- hebben de rechters-verslaggevers J.-P. Moerman en A. Alen verslag uitgebracht;
- is de voornoemde advocaat gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschied*

Bij vonnis van 9 juni 2004 spreekt de Rechtbank van eerste aanleg te Namen de echtscheiding uit van de geïntimeerde en van de appelland voor de verwijzende rechter, uitsluitend ten nadele van die laatstgenoemde.

Bij vonnis van 24 mei 2005 stelt de Vrederechter van Gembloux-Eghezée het bedrag van de door de geïntimeerde voor de verwijzende rechter op grond van artikel 301 van het Burgerlijk Wetboek gevorderde uitkering tot levensonderhoud vast op 250 euro per maand, een som die draagbaar is en eenmaal per jaar wordt geïndexeerd volgens de wettelijke formule vanaf 1 augustus 2004, aangezien de echtscheiding op 27 juli 2004 is overgeschreven.

Bij verzoekschrift tot hoger beroep dat op 7 september 2005 ter griffie is ontvangen, verzoekt de appelland voor de verwijzende rechter om de uitkering tot levensonderhoud niet meer aan de geïntimeerde te moeten betalen. Middels een incidenteel beroep vordert de geïntimeerde een verhoging van het aanvankelijk vastgestelde bedrag van de uitkering tot levensonderhoud.

Uit de motieven van het door de Rechtbank van eerste aanleg te Namen op 25 juni 2007 uitgesproken vonnis blijkt dat de appelland voor de verwijzende rechter van oordeel is dat hij sinds de datum van inwerkingtreding van de wet van 27 april 2007 betreffende de hervorming van de echtscheiding, namelijk 1 september 2007, geen uitkering tot levensonderhoud meer dient te betalen. De verwijzende rechter geeft aan

dat het standpunt van de appellant op een strikte lezing van artikel 42, § 3, van de voormelde wet is gebaseerd. De rechter verduidelijkt dat die opvatting aansluit bij een deel van de rechtsleer maar dat zij door andere rechtsauteurs wordt betwist voor wie het recht op de uitkering dat krachtens de vroegere wet blijft bestaan, een vergoedend recht en niet uitsluitend een onderhoudsrecht dient te zijn. De vraag zou rijzen of de inwerkingtreding van de wet betreffende de hervorming van de echtscheiding op 1 september 2007 het recht op de uitkering tot levensonderhoud van de ex-echtgenoot aantast en, in voorkomend geval, in welke mate, in het geval van een in hoger beroep gewezen beslissing waarin uitspraak is gedaan over het bedrag van de uitkering tot levensonderhoud.

De verwijzende rechter analyseert vervolgens het in het geding zijnde artikel 42, § 3. Volgens de verwijzende rechter zou uit de parlementaire voorbereiding blijken dat een onderscheid wordt gemaakt tussen het recht op de uitkering en de wijze van berekening van de uitkering. Het recht op de uitkering zou bij de vroegere wet zijn geregeld, terwijl de wijze van berekening van die uitkering bij de nieuwe wet is geregeld. Volgens de verwijzende rechter zou het volkomen denkbaar zijn aan te nemen dat het recht op de uitkering verband houdt met de uitspraak van de echtscheiding en niet met de gescheiden staat die uit de uitspraak van de echtscheiding voortvloeit. Het zou immers op het ogenblik van de uitspraak van de echtscheiding zijn dat in voorkomend geval het recht op een uitkering tot levensonderhoud ontstaat. Het zou eveneens dat ogenblik zijn dat in aanmerking wordt genomen om de situatie en de draagkracht van de uitkeringsplichtige echtgenoot te beoordelen. Vanuit dat standpunt zouden het recht op en de wijze van vaststelling van de uitkering tot levensonderhoud op het ogenblik van de echtscheiding zijn verworven, te dezen onder de gelding van de vroegere wet. Oordelen dat de wijze van vaststelling van de uitkering tot levensonderhoud bij de nieuwe wet zou moeten worden geregeld, zou volgens de verwijzende rechter in werkelijkheid erop neerkomen dat aan die nieuwe wet een terugwerkende kracht wordt toegekend. Daaruit zou een verschil in behandeling voortvloeien tussen de personen die vóór de inwerkingtreding van de nieuwe wet uit de echt zijn gescheiden en voor wie de geschillen met betrekking tot het vaststellen van de uitkeringen tot levensonderhoud definitief zijn beslecht, en andere personen, die zich exact in dezelfde feitelijke situatie bevinden, voor wie hetzelfde geschil op 1 september 2007 niet definitief zou zijn beslecht en die aldus aan de nieuwe wet zouden zijn onderworpen. Rekening houdend met die vaststelling, is de Rechtbank van oordeel dat er aanleiding is om de prejudiciële vraag te stellen die te dezen aan het Hof is voorgelegd.

III. *In rechte*

- A -

Memorie van de Ministerraad

A.1. Om de draagwijdte van artikel 42, § 3, van de wet van 27 april 2007 betreffende de hervorming van de echtscheiding beter af te bakenen, vermeldt de Ministerraad de context van die bepaling door de bepalingen van het Burgerlijk Wetboek met betrekking tot de gronden van echtscheiding en met betrekking tot de uitkering tot levensonderhoud na echtscheiding, zowel vóór als na de wijzigingen ervan bij de wet van 27 april 2007, te preciseren.

De Ministerraad merkt op dat iedere echtgenoot vóór de voormelde wet de echtscheiding kon vorderen op grond van overspel of op grond van gewelddaden, mishandeling of grove beledigingen vanwege zijn echtgenoot, waarvan het bewijs door alle rechtsmiddelen kon worden geleverd. Een uitkering tot levensonderhoud werd enkel toegekend aan de echtgenoot die de echtscheiding had verkregen. Die uitkering was van vergoedende aard en hield verband met het herstel van de fout die was begaan door de echtgenoot ten nadele van wie de echtscheiding was uitgesproken. De rechter diende echter rekening te houden met de staat van behoefte van de onschuldige echtgenoot, die ten aanzien van zijn levensstandaard gedurende het samenleven werd ingeschat.

A.2. Bij de hervorming van 2007 is het begrip « fout » in de gronden tot echtscheiding terzijde gelaten. De echtscheiding kan enkel nog op één grond worden uitgesproken, namelijk de onherstelbare ontwrichting tussen de echtgenoten. Daaruit volgt dat het debat over de uitkering tot levensonderhoud voortaan van iedere vergoedende connotatie is ontdaan. Enkel de staat van behoefte van de persoon wordt voortaan in aanmerking genomen voor de berekening van de uitkering tot levensonderhoud.

De echtgenoot die, gezien de staat van behoefte van zijn ex-echtgenoot, de uitkering tot levensonderhoud verschuldigd is, kan de rechtbank echter verzoeken te weigeren om de vordering tot onderhoudsgeld toe te wijzen. Daartoe dient hij te bewijzen dat zijn ex-echtgenoot een zware fout heeft begaan die de voortzetting van het samenleven onmogelijk heeft gemaakt.

De Ministerraad merkt op dat de nadere regels met betrekking tot de uitkering zijn gewijzigd. Op algemene wijze wordt het bedrag van de uitkering niet meer vastgesteld ten aanzien van de levensstandaard die de echtgenoten tijdens hun huwelijk hadden, maar op grond van de staat van behoefte van de uitkeringsgerechtigde. De duur van de uitkering mag daarenboven niet langer zijn dan de duur van het huwelijk, behoudens uitzonderlijke omstandigheden die onafhankelijk zijn van de wil van de uitkeringsgerechtigde.

De Ministerraad geeft voorts aan dat de echtgenoten op ieder ogenblik tot een vergelijk kunnen komen over het bedrag van de uitkering, dat de uitkering definitief wordt beëindigd in het geval van een nieuw huwelijk of van een wettelijke samenwoning van de uitkeringsgerechtigde, en ten slotte dat de uitkeringsgerechtigde die door de uitkeringsplichtige niet wordt betaald, diens inkomsten of ieder ander bedrag dat hem door derden verschuldigd is, in ontvangst kan nemen.

A.3. Met betrekking tot artikel 42, § 3, van de in het geding zijnde wet van 27 april 2007 merkt de Ministerraad op dat dat artikel het mogelijk maakt af te wijken van de onmiddellijke toepassing van de nieuwe wet met betrekking tot het recht op de uitkering tot levensonderhoud, met uitsluiting van de wijze van berekening van het bedrag van de uitkering.

De Ministerraad geeft aan dat het doel dat de wetgever heeft nagestreefd door de toepassing van de vroegere bepalingen met betrekking tot het recht op de uitkering op de personen van wie de echtscheiding vóór 1 september 2007 is uitgesproken, te handhaven, erin bestond te vermijden dat alle gescheiden echtgenoten, zelfs diegenen die een fout hebben begaan, een uitkering tot levensonderhoud zouden kunnen vorderen indien zij aan de economische voorwaarden van de toekenning ervan voldoen, wat opnieuw tal van geschillen zou doen ontstaan die soms sedert jaren zijn beëindigd. Daarentegen zou het volkomen verantwoord zijn dat de in het geding zijnde bepaling het mogelijk maakt de nieuwe wet onmiddellijk toe te passen op de wijze van berekening van het bedrag van de uitkering aangezien zij per definitie beter aan de hedendaagse werkelijkheid van de echtscheiding is aangepast.

Rekening houdend met het feit dat iedere nieuwe wet in beginsel van onmiddellijke toepassing dient te zijn, zou het eveneens relevant zijn de nieuwe nadere regels inzake de uitkering tot levensonderhoud toe te passen op de echtscheidingen die vóór 1 september 2007 zijn uitgesproken maar waarvan de geschillen met betrekking tot de uitkering nog niet zijn beslecht.

Volgens de Ministerraad heeft de wetgever de echtscheiding niet beschouwd als een feit dat zich op een precies ogenblik in de tijd heeft voltrokken en waarvan dat ogenblik in aanmerking zou worden genomen om de situatie en de draagkracht van de uitkeringsplichtige echtgenoot definitief te beoordelen.

Uit de geest zelf van zowel de vroegere als de nieuwe wet zou blijken dat het recht op de uitkering voortvloeit uit de gescheiden staat die volgt op de uitspraak van de echtscheiding. De uitkering tot levensonderhoud zou worden beschouwd als een vorm van hulp die de financiële moeilijkheden van een echtgenoot naar aanleiding van de echtscheiding compenseert, hulp die wordt verondersteld te eindigen wanneer de echtgenoot in kwestie die nieuwe situatie het hoofd kan bieden en voortaan alleen in zijn behoeften kan voorzien. Volgens de Ministerraad ging de parlementaire voorbereiding van de wet van 9 juli 1975 betreffende de uitkering na echtscheiding reeds in een soortgelijke richting.

A.4. De Ministerraad voert aan dat de prejudiciële vraag op een verschil in behandeling berust dat gebaseerd is op de verkeerde premisse dat de echtscheiding een in de tijd vastgelegde situatie zou vormen. Welnu, de nadere regels die het mogelijk maken het bedrag van de uitkering te berekenen, zouden niet ten aanzien van de dag van de echtscheiding als dusdanig maar wel ten aanzien van de situatie van de ex-echtgenoten moeten worden opgevat. Bijgevolg zou niet moeten worden aangenomen dat de toepassing van de nieuwe wet op de nadere regels met betrekking tot de uitkering erop zou neerkomen dat aan die wet een terugwerkende kracht wordt toegekend.

A.5. Wat betreft de twee door de verwijzende rechter in zijn vonnis aangehaalde arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, doet de Ministerraad opmerken dat, aangezien de nieuwe wet te dezen geen terugwerkende kracht heeft, de lering uit die arresten te dezen niet van toepassing zou zijn.

Met betrekking tot de bepalingen van het Verdrag betreffende de Europese Unie waarnaar de prejudiciële vraag verwijst, geeft de Ministerraad aan dat zij verwijzen naar de artikelen van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie alsook naar de reeds aan bod gekomen bepalingen van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. Welnu, bij ontstentenis van iedere overweging ter zake in zowel de vraag als de motieven van het verwijzingsvonnis, zou het niet mogelijk zijn vast te stellen welke bepalingen in het geding zouden zijn.

A.6. De Ministerraad geeft voorts aan dat, met betrekking tot de evenredigheid van de maatregel, aangezien de bepalingen die door de gescheiden echtgenoten op het ogenblik van het instellen van de echtscheidingsprocedure zijn gekend, op het recht op de uitkering dienen te worden toegepast, niet valt in te zien op welke wijze de maatregel onevenredig zou zijn.

- B -

B.1. Het Hof wordt verzocht zich uit te spreken over de bestaanbaarheid van artikel 42, § 3, van de wet van 27 april 2007 betreffende hervorming van de echtscheiding met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met de artikelen 6 en 14 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, alsook met artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol bij dat Verdrag en met artikel 6, leden 1 en 2, van het Verdrag betreffende de Europese Unie.

B.2. Artikel 42, § 3, van de voormelde wet bepaalt :

« Indien de echtscheiding werd uitgesproken voor de inwerkingtreding van deze wet, overeenkomstig de vroegere artikelen 229, 231 en 232 van hetzelfde Wetboek, blijft het in artikel 301 van hetzelfde Wetboek bepaalde recht op een uitkering verworven of uitgesloten krachtens de vroegere wettelijke voorwaarden ».

De artikelen 229, 231 en 232 van het Burgerlijk Wetboek, die de echtscheiding wegens sommige vastgestelde gronden regelden, bepaalden vóór de inwerkingtreding van de wet van 27 april 2007 :

« Art. 229. Ieder der echtgenoten kan echtscheiding vorderen op grond van overspel door de andere echtgenoot gepleegd ».

« Art. 231. Ieder der echtgenoten kan echtscheiding vorderen op grond van gewelddaden, mishandeling of grove beledigingen door de andere echtgenoot jegens hem gepleegd.

Art. 232. Ieder der echtgenoten kan echtscheiding vorderen op grond van feitelijke scheiding van meer dan twee jaar, indien daaruit de duurzame ontwrichting van het huwelijk

blijkt en het toekennen van de echtscheiding op deze grond de materiële toestand van de minderjarige kinderen uit het huwelijk van de echtgenoten geboren of door hen geadopteerd niet op gevoelige wijze verslecht.

Echtscheiding kan tevens door een der echtgenoten gevorderd worden, indien de feitelijke scheiding van meer dan twee jaar het gevolg is van de toestand van krankzinnigheid of van diepe geestesgestoordheid waarin de andere echtgenoot zich bevindt en uit deze toestand een duurzame ontwrichting van het huwelijk blijkt, en het toekennen van de echtscheiding op deze grond de materiële toestand van de minderjarige kinderen uit het huwelijk van de echtgenoten geboren of door hen geadopteerd niet op gevoelige wijze verslecht. Die echtgenoot wordt vertegenwoordigd door zijn voogd, zijn algemene of bijzondere voorlopige bewindvoerder of, bij gebreke daarvan, door een beheerder *ad hoc* vooraf door de voorzitter van de rechtbank aangewezen op verzoek van de eisende partij ».

Artikel 301, § 1, van het Burgerlijk Wetboek, dat het recht op uitkering tot levensonderhoud regelde, bepaalde vóór de inwerkingtreding van de wet van 27 april 2007 :

« De rechtbank kan aan de echtgenoot die de echtscheiding heeft verkregen, uit de goederen en de inkomsten van de andere echtgenoot, een uitkering toekennen die, rekening houdend met zijn inkomsten en mogelijkheden, hem in staat stellen kan in zijn bestaan te voorzien op een gelijkwaardige wijze als tijdens het samenleven ».

Artikel 229, § 1, van het Burgerlijk Wetboek, zoals het is gewijzigd bij artikel 2 van de wet van 27 april 2007, bepaalt :

« De echtscheiding wordt uitgesproken wanneer de rechter vaststelt dat het huwelijk onherstelbaar ontwricht is. Het huwelijk is onherstelbaar ontwricht wanneer de voortzetting van het samenleven tussen de echtgenoten en de hervatting ervan redelijkerwijs onmogelijk is geworden ingevolge die ontwrichting. Het bewijs van de onherstelbare ontwrichting kan met alle wettelijke middelen worden geleverd ».

Artikel 301 van het Burgerlijk Wetboek bepaalt, sinds de wijziging ervan bij artikel 7 van dezelfde wet :

« § 1. Onverminderd artikel 1257 van het Gerechtelijk Wetboek kunnen de echtgenoten op elk ogenblik overeenkomen omtrent de eventuele uitkering tot levensonderhoud, het bedrag ervan en de nadere regels volgens welke het overeengekomen bedrag zal kunnen worden herzien.

§ 2. Bij gebrek aan overeenkomst zoals bedoeld in § 1, kan de rechtbank in het vonnis dat de echtscheiding uitspreekt of bij een latere beslissing, op verzoek van de behoeftige echtgenoot een uitkering tot levensonderhoud toestaan ten laste van de andere echtgenoot.

De rechtbank kan het verzoek om een uitkering weigeren indien de verweerder bewijst dat verzoeker een zware fout heeft begaan die de voortzetting van de samenleving onmogelijk heeft gemaakt.

In geen geval wordt de uitkering tot levensonderhoud toegekend aan de echtgenoot die schuldig werd bevonden aan een in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek bedoeld feit dat is gepleegd tegen de persoon van de verweerder of aan een poging tot het plegen van een in de artikelen 375, 393, 394 of 397 van hetzelfde Wetboek bedoeld feit tegen diezelfde persoon.

In afwijking van artikel 4 van de voorafgaande titel van het Wetboek van strafvordering kan de rechter in afwachting dat de beslissing over de strafvordering in kracht van gewijsde is getreden, aan de verzoeker een provisionele uitkering toekennen, hierbij rekening houdend met alle omstandigheden van de zaak. Hij kan het toekennen van deze provisionele uitkering ondergeschikt maken aan het stellen van een waarborg die hij bepaalt en waarvoor hij de nadere regels vaststelt.

§ 3. De rechtbank legt het bedrag van de onderhoudsuitkering vast die ten minste de staat van behoefte van de uitkeringsgerechtigde moet dekken.

De rechtbank houdt rekening met de inkomsten en mogelijkheden van de echtgenoten en met de aanzienlijke terugval van de economische situatie van de uitkeringsgerechtigde. Om die terugval te waarderen, baseert de rechter zich met name op de duur van het huwelijk, de leeftijd van partijen, hun gedrag tijdens het huwelijk inzake de organisatie van hun noden en het ten laste nemen van de kinderen tijdens het samenleven of daarna. De rechter kan indien nodig beslissen dat de uitkering degressief zal zijn en in welke mate.

De onderhoudsuitkering mag niet hoger liggen dan een derde van het inkomen van de uitkeringsplichtige echtgenoot.

[...] ».

B.3.1. Bij een vonnis van 9 juni 2004 heeft de Rechtbank van eerste aanleg te Namen de echtscheiding van de beide echtgenoten uitgesproken. Bij vonnis van 24 mei 2005 heeft de Vrederechter van Gembloux-Eghezée het bedrag vastgesteld van de uitkering tot levensonderhoud ten voordele van één van de echtgenoten op grond van artikel 301 van het Burgerlijk Wetboek, vóór de wijziging ervan bij de wet van 27 april 2007. De echtgenoot die was veroordeeld tot betaling van die uitkering tot levensonderhoud heeft hoger beroep tegen het vonnis ingesteld, met de eis die uitkering niet langer te moeten betalen met toepassing van de nieuwe wet. De verwijzende rechter, bij wie het geschil aanhangig is gemaakt, stelt vast dat hij uitspraak moet doen na de inwerkingtreding van de wet betreffende hervorming van de echtscheiding ten gevolge van een heropening der debatten en dat de situatie volledig geregeld zou zijn geweest door de vroegere wet indien zulks niet het geval was geweest.

B.3.2. De verwijzende rechter interpreteert de in het geding zijnde bepaling op dusdanige wijze dat het recht op de uitkering tot levensonderhoud zou worden geregeld door de vroegere wet terwijl de wijze waarop die uitkering wordt vastgesteld, zou worden geregeld door de nieuwe wet, niet met verwijzing naar de levensstandaard die de onderhoudsgerechtigde vóór de echtscheiding kende maar met verwijzing naar zijn staat van behoefte. Daaruit zou een verschil in behandeling voortvloeien tussen, enerzijds, de personen ten aanzien van wie, aangezien ze uit de echt zijn gescheiden vóór 1 september 2007, zijnde de datum van inwerkingtreding van de nieuwe wet, de kwesties in verband met de vaststelling van de uitkering tot levensonderhoud definitief werden beslecht en, anderzijds, de personen ten aanzien van wie, hoewel ze zich in dezelfde feitelijke situatie bevinden, de nieuwe wet wordt toegepast, aangezien dezelfde kwestie niet definitief zou zijn beslecht op 1 september 2007.

B.4. Het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie verzet zich niet ertegen dat de wetgever terugkomt op zijn oorspronkelijke doelstellingen om er andere na te streven. In het algemeen trouwens moet de overheid haar beleid kunnen aanpassen aan de wisselende vereisten van het algemeen belang.

B.5. Indien de wetgever een beleidswijziging noodzakelijk acht, vermag hij te oordelen dat die beleidswijziging met onmiddellijke ingang moet worden doorgevoerd en is hij in beginsel niet ertoe gehouden in een overgangsregeling te voorzien. De artikelen 10 en 11 van de Grondwet zijn slechts geschonden indien de overgangsregeling of de afwezigheid daarvan tot een verschil in behandeling leidt waarvoor geen redelijke verantwoording bestaat of indien aan het vertrouwensbeginsel op buitensporige wijze afbreuk wordt gedaan.

B.6. Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat, door de toepassing van de vroegere bepalingen betreffende het recht op de uitkering tot levensonderhoud te handhaven voor de personen wier echtscheiding is uitgesproken vóór 1 september 2007, de wetgever wilde vermijden dat de uit de echt gescheiden echtgenoten een uitkering tot levensonderhoud zouden kunnen aanvragen, indien ze voldoen aan de economische voorwaarden voor de toekenning ervan, zelfs degenen die een fout hebben begaan of degenen die het vermoeden van schuld van het vroegere artikel 306 niet hebben weerlegd, alsmede de ex-echtgenoten die uit de echt gescheiden zijn op basis van gedeelde fout. Dat gevolg zou talrijke geschillen die soms reeds sedert vele jaren zijn afgesloten, opnieuw hebben doen oplaaien en zou om

evidente redenen van rechtszekerheid niet wenselijk zijn geweest (*Parl. St.*, Kamer, 2006-2007, DOC 51-2341/010, p. 4).

B.7. Rekening houdend met de hiervoor beschreven doelstelling, kan geen enkele redelijke verantwoording worden gegeven voor het feit dat de nieuwe bepalingen worden toegepast op de wijze van vaststelling van de uitkering tot levensonderhoud, terwijl het recht op de uitkering tot levensonderhoud geregeld blijft door de vroegere bepalingen. Aangezien de met elkaar vergeleken categorieën van personen zich immers in een identieke situatie bevinden, dat erin bestaat dat het gaat om personen wier echtscheiding is uitgesproken vóór 1 september 2007, is het niet redelijk verantwoord ze aan twee verschillende juridische regelingen te onderwerpen wat betreft de wijze van vaststelling van de uitkering tot levensonderhoud om de enkele reden dat die kwestie nog niet zou zijn beslecht op het ogenblik van de inwerkingtreding van de wet betreffende de hervorming van de echtscheiding.

B.8. In de interpretatie van de verwijzende rechter dient de prejudiciële vraag bevestigend te worden beantwoord.

B.9. Het in het geding zijnde artikel 42, § 3, van de wet van 27 april 2007 kan echter in die zin worden geïnterpreteerd dat, wanneer de echtscheiding is uitgesproken vóór de inwerkingtreding van de wet van 27 april 2007, de daarin vermelde vroegere bepalingen van het Burgerlijk Wetboek van toepassing blijven zowel voor de toekenning van het recht op een uitkering tot levensonderhoud als voor de wijze van vaststelling daarvan. In die interpretatie bestaat het in het prejudiciële vraag aangeklaagde verschil in behandeling niet, vermits de situatie van de echtgenoten uitsluitend wordt geregeld door de vroegere artikelen van het Burgerlijk Wetboek.

B.10. In die interpretatie dient de prejudiciële vraag ontkennend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

- In de in B.3.2 vermelde interpretatie, schendt artikel 42, § 3, van de wet van 27 april 2007 betreffende de hervorming van de echtscheiding de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

- In de in B.9 vermelde interpretatie, schendt dezelfde bepaling de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet, al dan niet in samenhang gelezen met de artikelen 6 en 14 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, alsook met artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol bij dat Verdrag en met artikel 6, leden 1 en 2, van het Verdrag betreffende de Europese Unie.

Aldus uitgesproken in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989, op de openbare terechtzitting van 16 juli 2009.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

M. Melchior